



# Νέα Σελήνη Λέοντα

Λονδίνο, 5 Αυγούστου 2024

Anne Woodward

Σας χαιρετώ όλους και σας καλωσορίζω θερμά στο διαλογισμό μας για τη Νέα Σελήνη στο πύρινο ζώδιο του Λέοντα, που κομίζει τον συμπαντικό και μαγικό βασικό τόνο «*Εγώ είμαι Εκείνο και Εκείνο είμαι Εγώ*». Ο Λέων κατ' αυτό τον τρόπο συνδέεται ξεκάθαρα με την προσωπικότητα. Ορισμένες από τις λοιπές σημαντικές του ενέργειες είναι η δύναμη, η θέληση για επαφή και η δημιουργικότητα. Ας αναλογιστούμε επομένως πώς αυτές οι ενέργειες μπορούν να συμβάλλουν ώστε να γίνουμε δραστήριοι και δημιουργικοί για το καλό της ανθρωπότητας και του πλανήτη.

Ο Λέων, όπως είναι φυσικό, έλκει την απεικόνισή του από το λιοντάρι, τον μεγαλοπρεπή και πανίσχυρο βασιλιά της ζούγκλας. Η ομορφιά, η δύναμη και η μεγαλοπρέπειά του είναι ασύγκριτες και υπερέχουσες. Ωστόσο, τόσο στην παραδοσιακή όσο και στην εσωτερική μυθολογία, ένα από τα πιο σπουδαία καθήκοντα του Ηρακλή, του ανθρώπινου ηλιακού Θεού ή, με εσωτερική ορολογία, του ανατείνοντα μαθητή πάνω στην πνευματική ατραπό, είναι να υπερνικήσει αυτό το λιοντάρι, το οποίο εκπροσωπεί την εγωκεντρική θέληση και τις επιθυμίες της. Για να διασφαλίσει την επιβίωση της κοινότητας, η αποστολή του Ηρακλή ήταν να θανατώσει τον λέοντα της Νεμέας, ο οποίος είχε μετατραπεί σε ολέθρια δύναμη, καταστρέφοντας τη γη, τα κοπάδια, σπίτια και ανθρώπους. Ο λέοντας αυτός, όμως, δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί με κάποιου είδους κοινό όπλο, εξαιτίας του αδιαπέραστου και άτρωτου χρυσού δέρματός του και της κρυψόνας του σε μια σπηλιά με δύο εξόδους, μέσα από την οποία μπορούσε πάντα να διαφεύγει.

Ο Ηρακλής, επομένως, έπρεπε να κλείσει μια από τις εξόδους και να αντιμετωπίσει το λιοντάρι ευθέως, να το κοιτάξει κατάματα και μόνο τότε θα μπορούσε να το κατατροπώσει με τα ίδια του τα χέρια. Θα λέγαμε ότι, ενώ ο λέοντας της Νεμέας εκπροσωπεί την ισχυρή προσωπικότητα που εξαγριώνεται και απειλεί την ειρήνη και την ευημερία όλων, οι δύο εξόδοι αντιπροσωπεύουν τα ισχυρά ένστικτα «μάχης ή φυγής», άρρηκτα συνδεδεμένα με τον κατώτερο εαυτό και την εστίασή του στη δική του επιβίωση. Από εσωτερική άποψη, ο Ηρακλής δεν κατέστρεψε τη δύναμη του λέοντα αλλά τη μετασημάτισε, από μια δύναμη της κατώτερης προσωπικότητας σε μια δύναμη της ανώτερης βούλησης ή θέλησης του Θεού. Και αφού σκότωσε τον λέοντα, φόρεσε στους ώμους του το αδιαπέραστο και άτρωτο δέρμα του, τη λεοντή, χαρακτηριστικό της υπεροχής του απέναντι στον φόβο και την ιδιοτέλεια.

Κοιτάζοντας τον κόσμο μας και την κατάσταση της ανθρωπότητας σήμερα, θα μπορούσαμε να αποθαρρυνθούμε, γιατί φαίνεται ότι ο λέων της Νεμέας εξακολουθεί να κυριαρχεί στις παγκόσμιες υποθέσεις, στην οικονομία και την πολιτική. Στην πραγματικότητα, πολλοί από εμάς έχουμε την αίσθηση μιας έντονης κρίσης καθώς παρατηρούμε τα καταστροφικά αποτελέσματα του υλισμού, του ορθολογισμού, του

εγωισμού και του ατομικισμού, όπως η κλιματική αλλαγή, η ανυπόφορη οικονομική ανισότητα και οι μεγάλες προσφυγικές ροές, που όλα τους μοιάζει να απειλούν τις οικονομίες και τον πολιτισμό μας. Επιπλέον, φαίνεται ότι ο υλισμός εξακολουθεί να είναι η κυβερνώσα αρχή στην επιστήμη και την οικονομία και ότι η έμφυτη συμπόνια μας για άλλους, όπως για τους πρόσφυγες, επισκιάζεται από τον φόβο μας μην απωλέσουμε τα μέσα διαβίωσης και την ταυτότητά μας.

Ωστόσο, υπάρχουν κάποιες ενθαρρυντικές ενδείξεις ότι τα πράγματα πρόκειται να αλλάξουν δραστικά. Ας αναλογιστούμε μόνο τρεις εξ αυτών:

Πρώτον, η επιστροφή στον ιδεαλισμό. Οι αρχές του ιδεαλισμού, που βασίζονται στη φιλοσοφία του Πλάτωνα και αργότερα αναπτύχθηκαν από τους Γερμανούς ιδεαλιστές, επέστρεψαν στη φιλοσοφία. Η ύλη θεωρείται για άλλη μια φορά ζωντανή και έμψυχη και ο κόσμος αποκτά και πάλι, τρόπον τινά, τη μαγεία του. Υπάρχει επίσης μια σημαντική μετατόπιση στις επιστημονικές απόψεις για τους νόμους της φύσης και την κινητήρια δύναμη πίσω από τη γέννηση κάθε φυσικής μορφής, η οποία συγκεκριμένα αποκαλείται η «Μεγάλη Έκρηξη». Ο Στίβεν Χόκινγκ αναίρεσε τα ίδια προηγούμενα συμπεράσματά του σχετικά με το αμετάβλητο και τις απόλυτες αλήθειες των φυσικών νόμων, ανακαλύπτοντας από κοινού με τον Τόμας Χέρτογκ<sup>1</sup> ότι αυτοί οι φυσικοί νόμοι δεν είναι αμετάβλητοι, αλλά γεννιούνται και εξελίσσονται μαζί με τον σχηματισμό του σύμπαντος. Για παράδειγμα, δεν είναι ο νόμος της αιτιότητας εκείνος που προκάλεσε τη «Μεγάλη Έκρηξη» και τώρα διέπει την πραγματικότητα, αλλά η αρχή της εξέλιξης, καθώς η διαμόρφωση των νόμων βαίνει ανάλογα. Αυτή η κατανόηση θέτει τη συνείδηση και την εμπειρία στο προσκήνιο χλευάζοντας τις οριοθετημένες απόψεις του υλισμού, σύμφωνα με τις οποίες η πραγματικότητα πρέπει να μετρηθεί και να υπολογιστεί και κατόπιν, με βάση προκαθορισμένους φυσικούς νόμους, μπορεί να προβλεφθεί.

Κάποτε ζούσαμε σε ένα «μαγικό» σύμπαν με οικουμενικό νόημα και κοινό σκοπό, αποτελούσαμε μέρος του και νιώθαμε ότι κάθε μορφή είχε σχηματιστεί σκόπιμα από μια θεϊκή τάξη. Πλέον, ζώντας στον σύγχρονο κόσμο, τον οποίο δημιούργησε ο Διαφωτισμός, όπου κανένας Θεός δεν φαίνεται να κυβερνά το σύμπαν και η μόνη σχέση που έχουμε με τη σελήνη είναι να την μετράμε, αρχίζουμε όλοι να συνειδητοποιούμε ότι χρειάζεται και πάλι να επεκτείνουμε το όραμά μας, χρησιμοποιώντας ταυτόχρονα όλες τις δυνάμεις της διάνοιας, της καρδιάς και της ενόρασης. Η φαντασία, η ενόραση και η τέχνη, που μας εφοδιάζουν με γνώση και χαρά, εξελίσσονται σε απαραίτητα εργαλεία στην επιστήμη και τη μεταφυσική.

Δεύτερον, η αξία της τέχνης. Μια σημαντική παράμετρος είναι η δική μας συμβολή στην ανακούφιση της κοινωνίας μας και εδώ μπορεί να συνδράμει μια από τις ζωτικές ενέργειες του Λέοντα. Ο Λέων σχετίζεται με την ποιότητα της δημιουργικής αυτοέκφρασης μέσω της μουσικής, του τραγουδιού, του ήχου και του χρώματος. Μια από τις τρέχουσες κρίσεις στον κόσμο αποτελεί βέβαια η υποβάθμιση των τεχνών από διάφορες μορφές εμπορευματοποίησης και η απόσυρση των δημόσιων κονδυλίων από τα ιδρύματα τέχνης, ιδιαίτερα από εκείνα που θεωρούνται «ελιτίστικά». Ωστόσο, τώρα, προβάλλει επίσης μια ευκαιρία για την επανεξέταση της πνευματικής αξίας της φαντασίας και της τέχνης, αλλά και της αποκάλυψης των βαθιών αληθειών σχετικά με

την ύπαρξή μας, τόσο για το άτομο όσο για την κοινότητα και εντέλει την ίδια την εξέλιξη της συνείδησης.

Τρίτον, η εξέλιξη της προσωπικότητας. Η σημερινή αποκαλούμενη κρίση δημοκρατίας οφείλεται ίσως, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, στην αναζήτηση μιας νέας ταυτότητας. Μπορούμε να το διαπιστώσουμε στις πρόσφατες μεταστροφές του εκλογικού σώματος από τα δεξιά προς τα αριστερά, από τον νεοφιλελευθερισμό και τον ατομικισμό προς την εστίαση στην κοινότητα και την κοινωνία, στο Ηνωμένο Βασίλειο, στη Γαλλία και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, με την ενίσχυση ομάδων και οργανώσεων που τίθενται ενάντια στον διαχωρισμό και τον λαϊκισμό. Η εξέλιξη της αυτοσυνείδησης (συνειδητοποιώντας ότι Εγώ είμαι Εκείνο και δεν είμαι Αυτό) εκφράζεται με μια ανανεωμένη αίσθηση κοινότητας. Ένα σημαντικό βιβλίο του φιλοσόφου και κοινωνικού θεωρητικού Τσαρλς Τέιλορ<sup>2</sup> σχετικά με τον «κοινοτισμό» – όπως τον αποκαλεί – και την τέχνη έχει γίνει μπεστ-σέλερ. Σε αυτό εξηγεί πώς η συνταύτιση με την κοινότητα θα μπορούσε να θεραπεύσει τις παθολογίες του μοντερνισμού, δηλαδή του ατομικισμού και της εκκοσμίκευσης, των δύο πυλώνων του νεοφιλελευθερισμού. Σύμφωνα με τα λόγια του: «η ταυτότητα βρίσκεται μέσα στις κοινότητες κι όχι στους εγκεφάλους».

Εξάλλου, οι περισσότεροι άνθρωποι επιθυμούν, εκτός άλλου, να συνταυτιστούν με την αξιοπρέπεια, τη συμπόνια, τη φροντίδα για τους άλλους και την κοινωνία και όχι με την χυδαιότητα, την ενοχοποίηση και το μίσος. Είναι σύνηθες φαινόμενο, οι πρόσφυγες να αρχίζουν να ευημερούν στη νέα τους χώρα, όχι απλά λόγω παροχής υλικών αγαθών, αλλά κυρίως όταν τους δίνεται η ευκαιρία να υπηρετήσουν μέσα στη νέα τους κοινότητα. Ως υπηρέτες που είμαστε, έχει για εμάς σημαντική αξία η συνειδητοποίηση ότι επιθυμία κάθε ανθρώπινου όντος αποτελεί η σύνδεση με τον εαυτό του και η διεύρυνση αυτού του εαυτού. Όπως όμως έχουν ανακαλύψει τόσοι πολλοί θρησκευτικοί και φιλοσοφικοί στοχαστές, ο εαυτός παραμένει φευγαλέος και ασύλληπτος, καθώς δεν αποτελεί κάποιου είδους αντικείμενο αλλά μια εξελισσόμενη διαδικασία, όπως ακριβώς και η φύση. Επιπρόσθετα, δεν εξελίσσεται μέσω μάχης ή φυγής, παρά μόνο μέσω αναμέτρησης, διασύνδεσης και δέσμευσης. Χρειάζεται τη δύναμη και το πυρ του λέοντα προκειμένου να αναδυθεί από την τυφλή μαζική συνείδηση, με άλλα λόγια, από τη νοητική σκλαβιά, και στη συνέχεια να δεσμευτεί με πλήρως ελεύθερη βούληση στην ομαδική συνείδηση. Θα γίνει τότε σαφές, ότι ο εαυτός δεν είναι άλλο παρά ένας ευρύτερος εαυτός, της κοινότητας, του συνόλου και τελικά του Εαυτού ή Θέλησης του Θεού.

Και, προς ενθάρρυνσή μας, τα λόγια της Αλίκης Μπέιλη, ότι «δεν είμαστε μόνοι στον αγώνα μας, όπως ήταν ο Ηρακλής, αλλά αποτελούμε μέρος μιας μεγάλης ομάδας ηλιακών θεών που αγωνίζονται με τις προπαρασκευαστικές δοκιμασίες της μύησης και με τα προβλήματα από τα οποία θα αντλήσουν την πλήρη δύναμη της ψυχής».<sup>3</sup>

1. Thomas Hertog, *On the Origin of Time*
2. Charles Taylor, *Cosmic Connections: Poetry in the Age of Disenchantment*
3. Αλίκη Μπέιλη, *Οι Άθλοι του Ηρακλή*, σ.109

